

var foreneligt med befolkningernes virkelige interesse. Han gjorde opmærksom på, at jo større fremskridtet blev, i jo højere grad ville FN stå over for tilfælde, der frembød store problemer, hvad enten dette skyldtes forhold i selve områderne eller det administrerende land eller begge dele.

I tilfælde, hvor et administrerende lands gode vilje over for FN var manifesteret, burde FN i det store og hele strække sig vidt i retning af at tage dette lands vurdering i betragtning og være tilbageholdende med at presse for særlige foranstaltninger af tvivlsom nytte. For meget hastværk ville i sådanne tilfælde kun bidrage til at reducere FN's indflydelse og aflede opmærksomheden fra de sager, hvorom opmærksomheden burde samles, nemlig tilfælde, hvor det administrerende land ikke havde vist nogen „goodwill“.

Den spanske udenrigsminister underrettede generalforsamlingen om, at Spanien den 1. januar 1964 ville give sine afrikanske områder, Fernando Poo, Rio Muni og Spansk Guinea, indre selvstyre. Han fremhævede Spaniens kolonipolitiske linie, men han forsvarerede desuden Portugals kolonipolitik. Vedrørende Gibraltar håbede han på venskabelige drøftelser med Storbritannien.

Somalias udenrigsminister kritiserede Storbritannien for dets stilling til Somalias territorialkrav over for Kenya, og Indonesiens udenrigsminister angreb Storbritannien for at have medvirket til oprettelsen af staten Malaysia.

Den britiske udenrigsminister, Lord Home foretog i sit indlæg et opgør med den kritik, som England i forbindelse med afviklingen af koloniriget har mødt, og brugte som udgangspunkt det indonesiske angreb på Storbritannien i anledning af oprettelsen af den uafhængige stat Malaysia og afbrydelsen af diplomatiske forbindelser mellem Somalia og Storbritannien, fordi Storbritannien ikke ville gå med til at ændre Kenyas grænse til fordel for Somalia, men havde ønsket dette problem afgjort direkte mellem Somalia og Kenya. Han spurgte, om nogen i forsamlingen med rette kunne have indvendinger imod Storbritanniens fremgangsmåder i disse tilfælde og vendte sig derefter imod begrebet „neokolonialisme“, som han bad om at få defineret. Hans

svar på anklagen om „neokolonialisme“ var at stille to spørgsmål „Ønsker de uafhængige lande kapital til deres udvikling, eller gør de ikke?“ og „Er det største problem i verden svælget mellem de rige landes og de fattige landes indkomster, eller er det ikke?“

Råbet om neokolonialisme var ikke propaganda, men en forløber for beslaglæggelse af værdier, og selv om regeringerne måtte ønske at yde en del af nationalindtægterne til investeringer i underudviklede lande, ville nogle få eksempler, som det Indonesien havde givet, få kapitalstrømmen til at tørre ind, fordi investorerne ville anbringe deres kapital på steder, hvor de kunne få et udbytte deraf. Lord Home håbede derfor, at man i fremtiden ville høre mindre om neokolonialismen.

Tanganyikas udenrigsminister udtalte vedrørende begrebet neo-kolonialisme, at faren derfor var tilstede, når kapital til udvikling udelukkende fremkom gennem privat investering. På grund af nødvendigheden af tilfredsstillende udbytte og følsomhed overfor eventuel ekspropriation eller nationalisering var privat investering efter hans opfattelse ikke en sikker kapitalkilde. Kapitaloverenskomster mellem to regeringer var efter hans opfattelse mere respektabel og mere sikker.

Den sovjetiske udenrigsminister udtalte i sit indlæg, at FN burde bestræbe sig for, at kolonialismen var afviklet i 1965, som er FN's tyvende år.

Den nigerianske udenrigsminister udtalte sin forvisning om, at alle afrikanske stater var taknemmelige over De forenede Nationers eksistens, fordi organisationen støt og sikkert hjalp med til at de afrikanske og andre svage og unge stater nåede de mål, som de havde sat sig. Han erklærede, at der var opstået det rygte, at de afrikanske stater ville udvise Sydafrika og Portugal fra De forenede Nationer. Hertil ville han sige, at såvidt han vidste, var de afrikanske stater meget ræsonnable, og deres repræsentanter var rimelige i deres udtalelser. Det var klart, at de afrikanske stater ønskede at lægge størst muligt tryk på de to nævnte lande, men taleren havde ikke kendskab til nogen positiv beslutning om at udvise dem; dette ville ikke tjene noget formål, og han mente ikke, at hans land ville støtte en sådan plan.